

[Inge Krogh.]

at de føler sig glemt. Men der står ikke, om de tiloversblevne har fået et julekort, om de har fået en pakke, eller hvordan kontakten har været. Jeg mener, man må have en mere dybtgående undersøgelse, hvis man virkelig skal have et udtryk for, hvor mange glemte børn der er.

Justitsministeren har sagt, og jeg tror også fru Hanne Reintoft sagde det, at mange af de glemte børn ikke var egnede til bortadoption. Hvornår er man egnet til bortadoption? Måske er en del af dem netop blevet adfærdsvanskelige på disse institutioner på grund af, at de har været på institution. Det blev også omtalt, at de kan være handicappede, men det viser sig netop, at adskillige har ønsket at tage handicappede børn fra udlandet. Det nævner jeg bare, fordi det har vist sig, at folk altså ønsker måske at gøre noget for handicappede børn. Men i øvrigt vil jeg sige, at man med dette forslag overhovedet ikke har taget problematikken op med hensyn til de udenlandske børn.

Så siger fru Ebba Strange, at en kvinde på det tidspunkt tit er i en situation, hvor hun er stærkt påvirket af forskellige grunde. Dertil vil jeg bare sige, at man ikke blot har tænkt på de helt nyfødte børn, men også på de børn, der er blevet noget ældre.

For øvrigt kan jeg sige, at den undersøgelse, som justitsministeren omtalte, viste, at der var 13 på spædbørnehjem, og det er jo temmelig mange, når man tager i betragtning, at det i den opgørelse kun drejede sig om ca. 100 børn. Det vil altså sige, at man ikke gør noget. Efter den undersøgelse viste det sig, at man ikke havde drøftet noget med forældrene om eventuel bortadoption eller pleje overhovedet. Man havde altså overhovedet ikke talt om det, og de var glemte. Det er meget svært at opgøre, hvor mange glemte børn der er. Men har man sit arbejde, som jeg i hvert fald har haft det igennem 12 år, som tilsynsførende på et ungdomshjem, så kan man ikke undgå, som jeg i hvert fald har det, at få et stærkt indtryk af, at mange har følt sig glemt. Jeg vil dog indrømme, at det er nogle, der nu er omkring 16-18 år, og det er jo kun godt, hvis det virkelig viser sig, at der ikke er glemte børn, men jeg har ikke indtryk af, at tallet er det, som er blevet nævnt her.

Justitsministeren (Orla Møller):

Der er for mig ingen tvivl om, at forslaget som sin hensigt har noget, der er positivt, nemlig at hjælpe nogle børn, der er kommet i klemme. Lad det være sagt på forhånd.

At diskutere tallene nu synes jeg vil være urigtigt. Jeg har ingen muligheder for at afgøre, hvad der kommer til at stå af endelige tal i den rapport til sin tid. Det, jeg gjorde opmærksom på, var, at jeg nok tror, de fleste skyder over målet med hensyn til antallet, for der er nemlig sket noget, siden de børn, som fru Inge Krogh omtaler, der i dag er 16-18 år, var børn. Der er nemlig fra samfundets side øvet et konstant pres for, at denne situation med hensyn til de glemte børn bliver forbedret. Jeg vil altså gerne vente med at tage den egentlige drøftelse om talstørrelserne med fru Inge Krogh, indtil undersøgelsen er færdig.

Der er en anden grund til, at jeg gerne tager ordet nu. Det er hr. Wamberg's tale. Jeg må indrømme, at jeg var noget forbløffet over at lytte til den. Jeg skal ikke tage organisationerne i forsvar, uanset nævnte eller ikke-nævnte i den forbindelse. Hr. Wamberg kommer sikkert til at tage det opgør andetsteds, men jeg var forundret over den kølighed, hvormed man kan tænke sig at klippe en forbindelse over mellem børn og forældre, uanset hvor svag den har været. Livet er meget mere nuanceret, end det kom til udtryk i hr. Wamberg's tale. Der er situationer, hvor mødre, forældre simpelt hen er ude af stand til i meget længere tid end 6 måneder at have den kontakt til deres barn, som de har måttet afstå fra. Det kan jeg forsikre for at jeg ved noget om efter at have taget imod på torsdage bare nogle få måneder.

Jeg er helt overbevist om, at der på dette punkt er langt større nuancering og mange flere vanskeligheder, end man normalt ser i øjnene, når man taler om de glemte børn. Det, jeg var forundret over, er, at man nok kan have respekt for et barn, men ikke for forældre i den situation. Den kulde, der hermed kom til udtryk over for respekten for det enkelte menneske, også i en forældresituation, kan jeg altså ikke lade være med at udtrykke min store forundring over.

Jeg vil gerne have lov til at sige i forbindelse med fru Hanne Reintofts indlæg, at jeg har nøjagtigt de samme betænkeligheder,